

Ημερολόγιο 36

Αγαπητό Ημερολόγιο,

Στην αρχή ρώτησα τη μισ Γκρούελ, «Γιατί να διαβάσω βιβλία για ανθρώπους άσχετους μ' εμένα; Ανθρώπους που δεν τους γνωρίζω και δεν πρόκειται να τους καταλάβω, γιατί ούτε αυτοί με καταλαβαίνουν!» Νόμιζα πως ήταν εξυπνάδα μου που έκανα αυτή την ερώτηση. Έλεγα μέσα μου, «Δεν πρόκειται να μου απαντήσει, γιατί αυτή τη φορά έχω δίκιο». Εκείνη όμως με κοίταξε και είπε ήρεμα: «Πώς μπορείς να το λες αυτό; Δεν άνοιξες καν το βιβλίο. Δοκίμασε, και πού ξέρεις; Μπορεί το βιβλίο να ζωντανέψει μπροστά στα μάτια σου». Κι έτσι άρχισα να διαβάζω αυτό το βιβλίο, το *Ημερολόγιο της Άννας Φρανκ*, γιατί ήθελα να της αποδείξω πως κάνει λάθος. Ήθελα να της αποδείξω ότι αυτά που έλεγε ήταν μπουρδες και πως τα κολπάκια της δεν έπαιναν σ' εμένα. Σιχαίνομαι το διάβασμα και μου έδινε στα νεύρα που μας έβαζε να διαβάζουμε.

Προς μεγάλη μου έκπληξη αποδείχτηκε πως εγώ έκανα λάθος, γιατί πράγματι, το βιβλίο ζωντάνεψε μπροστά στα μάτια μου. Στο τέλος, ήμουν έξω φρενών που πέθανε η Άννα, γιατί μαζί της πέθανε κι ένα δικό μου κομμάτι. Έκλαιγα όταν έκλαιγε, κι ήθελα να μάθω γιατί οι Γερμανοί σκότωναν τον λαό της. Είχα γνωρίσει όπως εκείνη τις διακρίσεις, πώς αισθάνεσαι όταν σε κοιτάζουν σαν σκουλήκι, μόνο και μόνο εξαιτίας της όψης σου. Όπως κι εκείνη, «μερικές φορές ένιωθα σαν πουλί στο κλουβί κι ήθελα να πετάξω μακριά». Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα όταν τέλειωσα το βιβλίο, ήταν πως η μισ Γκρούελ είχε δίκιο. Βρήκα τον εαυτό μου ανάμεσα στις σελίδες αυτού του βιβλίου, όπως το είχε πει.